

מתנה לפסח
17 עמודים ראשונים
מספרה החדש של מ. קינו!



'אחד מאלף', הסיפור העתידי שזכה לאין ספור תגובות נלהבות מקוראי 'קטיפה', מוגש לקוראים בתוספת של כמאה עמודים שנכתבו במיוחד עבור הספר, ומעניקים לו רבדים חדשים של מתח ועומק, ומאפשרים הצצה מחודשת לחייהם של גיבוריו.

לפני ההתחלה

זו הייתה טעות. אסור היה לו לחשוב שהוא שונה משאר בני האדם, שיש לו כוחות מיוחדים שיאפשרו לו להתמודד עם הגרוע מכל. הגאווה שלו תמיד הייתה בעוכריו. גם הפעם. ורק בגללה הוא צריך להתמודד לבדו עם משפט יבש קצר וחסר כל רחמים: "זה ייקח עוד שישה חודשים, בערך".

"זאת אומרת שלפי ההערכה שלך, פרופסור, עוד שישה חודשים אני אמות". המשפט מנוסח עובדתית, אבל נשימתו הכבדה של גיא יוגב מספרת סיפור אחר.

"לא בדיוק", אומר הרופא, "לפי ההערכה שלי אתה תחיה עוד שישה חודשים. זה שינוי קטן בניסוח, אבל גדול מאוד במשמעות. עם טיפול תרופתי מתאים תוכל לתפקד באופן עצמאי לגמרי עוד חמישה חודשים לפחות. זה המון זמן. תוכל להגשים הרבה חלומות בזמן הזה".

גיא יוגב ממצמץ. אין לו חלומות. כלומר, כבר לא. מזמן לא. בעצם, לא כל כך מזמן. אבל גם שנתיים חסרות חלומות הן שנתיים עצובות למדי. הוא מעביר את לשונו על שפתיו היבשות תמיד, "לא מפתחים שום תרופה לזה? אי אפשר להצטרף לשום ניסוי בתרופה חדשנית שתוכל אולי לעזור לי? אין שום מחקר שיכול לתת לי תקווה?"

"יש מחקר אחד", אומר הרופא, "מחקר גדול ומקיף מאוד. המחקר הזה בדק אנשים שעמדו במצבים דומים לשלך, אנשים שהרפואה הייתה די פסקנית לגביהם. המספרים מוכיחים שקבוצת האנשים שבחרה לנצל את הזמן הזה כדי לעזור לאחרים, כדי להיטיב לזולת, שלא היו ממוקדים בעצמם ובכאבים שלהם, שרדו לפעמים פי שניים ושלושה יותר מן הזמן שהוקצב להם. וזו ההצעה הטובה ביותר שאני יכול להציע לך עכשיו. גם אם עכשיו אתה המום, מחר תוכל להיזכר אלו מעשים גדולים וכבירים חלמת לבצע כשהיית ילד. ותוכל פשוט לעשות אותם".

"תוך שישה חודשים", אומר יוגב ומגחך, תוך שישה חודשים!

עד לפני שנתיים היו לו חלומות. כשהיה ילד בודד, יתום מלחמה קטן, חלם לשנות את העולם. למצוא את התרופה שתהפוך את חיילי הפדרציה לחכמים פי מאה או אלף יותר מחייליה של המעצמה האירנית. חכמים עד כדי כך ששום אדם לא יוכל להערים עליהם או לנצח אותם.

הוא רצה לעשות זאת לזכרם של הוריו. לזכרה של סבתא שלו. לזכרה של אחותו הקטנה. ובכל פעם שהתעורר מסייט ממושך, הבטיח לעצמו שכשיגדל יראה העולם אחרת. ובדומה לרבים מן הילדים שגדלו בדור של 'אחרי המלחמה' גם היה מוכן לעבוד קשה להגשים את חלומותיו.

תואר ראשון כפול בננו-ביולוגיה ובמיקרו-טכנולוגיה, תואר שני בהנדסה רפואית, דוקטורט ופוסט דוקטורט, שתיים עשרה שנים של לימודים מפרכים, כדי להשיג את המידע שיאפשר לו לפתח את התרופה עליה חלם בכל לילה בו לא חלם על ביתו ההרוס והוריו המתים.

ונראה היה שהוא עומד להצליח.

אבל לפני שנתיים, בדיוק ביום הולדתו השלושים וארבע, התחילו העניינים להסתבך.

התרופה הנסיונית שלו, אמנם הצליחה להפוך את עכברי המעבדה שלו לעכברים החכמים ביותר בתבל. אבל העכברים החכמים הללו,

שרק אתמול עוד הניעו את זנבם בידידות כשראו אותו - מתו במהלך לילה אחד. מתו כולם. עד האחרון בהם.

הוא לא נבהל. כיוון שאז עוד לא ידע כמה קצרים עתידים חייו להיות. ומבלי להסס רגע חזר למעבדה. ולאחר שלושה חודשים של עבודה, הייתה בידו נוסחה חדשה, משופרת.

והשיפור אכן היה מפליא. עכברי המעבדה החדשים שלו אכן היו חכמים עוד יותר, אבל גם חייהם היו קצרים עוד יותר.

ומאז שנוכח בכך - מתו חלומותיו.

עדיין עבד באותו מקום, עדיין היה מנהלה של מעבדה גדולה ומצוידת היטב, שהוחזקה ומומנה על ידי שלוחות סמויות של הצבא. אבל כבר לא היו לו תקוות.

הוא כבר הבין, הוא כבר ידע, שתרופת הפלאים שפיתח מקצרת את חייהם של המשתמשים בה. ועל אף שבמהלך השנתיים האחרונות לא עשה דבר, מלבד לשבת במעבדה ולנסות לפתור את הבעיה הזו, כבר הבין שאין לו סיכוי.

ועכשיו, מציע לו הרופא ללכת ולשנות את העולם תוך שישה חודשים.

מה יאמר לו, שזה בדיוק מה שניסה לעשות במשך כל חייו? שזה מה שרצה, והתאמץ, וניסה ואפילו חשב שעוד מעט יצליח?

לילה יפה בחוץ. הנהלת המרכז הרפואי הקימה לא מזמן כיפה לסינון אוויר מעל הגן המקיף את בית החולים, ומעצב הגנים המוכשר שתל בה מאות כוכבי אור זעירים. אבל הפסטורליות אינה מדברת אל לבו של יוגב.

בשלושים השנים האחרונות לא היו עוד מלחמות. אבל שלושים השנים שחלפו מאז חתימת חוזה השלום שימשו את שני הצדדים להתחמשות נמרצת. מחר או מחרתיים בהחלט יכולה לפרוץ שוב מלחמה. והעולם זקוק מאוד לתרופה שניסה לפתח.

אבל התרופה קטלנית. ולו יש רק שישה חודשי חיים נוספים.

הכוכבים שבכיפת הפלסטיק מעל בית החולים קורצים אליו

בעיניהם כלועגים.

הוא חייב למצוא פתרון. הוא לא יכול ללכת מכאן ולהותיר את עבודתו כשהיא חצי גמורה. אבל אין לו צל צלו של רעיון מה יהיה הפתרון הזה.

פרק ראשון

"קנית לי היום מתנה", אומרת חני וכוכבים נוצצים בעיניה, "רוצה לראות אותה?"

הוא רוצה, בהחלט. אבל די מופתע לגלות שהמתנה שקנה לרעייתו, הנה דובון צמרירי בגוון סגול מזעזע.

"מה זה?" הוא שואל ברתיעה קלה, אוחז עדיין בכובעו נוטף המים.

"זה טימותי, והוא חתיכת היסטוריה", חני מלטפת את ראשו של הסגול-מזעזע, "זה הדובון הראשון שהיה רובוטי באמת. תמיד רציתי שיהיה לי אחד כזה, אבל הם תמיד היו יקרים מדי, אתה יודע, פריט אספנות עתיק שאפשר לקנות רק במכירות פומביות. נדהמתי כשראיתי אחד כזה בשוק הפשפשים. אבל מיד כשהרמתי אותו הבנתי למה הוא זול כל כך". עיניה מרצינות פתאום, "מאה תשעים וחמישה וורלד'ס זה באמת מחיר מציאה עבור דובון כזה, יצחק".

"אם את אומרת", מסכים יצחק ברוחב לב, "אז מה הדובון הרובוטי הראשון יודע לעשות?"

הכוכבים שבעיניה של חני מתעממים מעט. "כרגע הוא לא יודע לעשות שום דבר כי ילד אכזרי אחד התעלל בו, שבר את לוח האם שלו ושרף לו את הפרווה". היא מלטפת בהיסח הדעת את ראשו של

הדובון, "והאמת היא שהמסכן גם זקוק לכביסה הגונה".
 "הוא בטח ירגיש הרבה יותר טוב אחריה", אומר יצחק בבדיחות
 הדעת, "ואם דיברנו על פרוות - החליפה שלי נרטבה קצת היום
 בצהריים. יש לנו עדיין תרסיס דוחה גשם בבית או שאני אקח אתי
 מטריה מחר?"

"אמור להיות", חני פזורת דעת, "עוד מעט אבדוק את זה ברשימת
 המלאי שלנו. אני מאוד מקווה שאצליח לתקן אותו".

"את הדובון?" יצחק מנסה לעקוב אחר קו המחשבה של רעייתו.
 "כן", אומרת חני, "יש לי תכניות גדולות בשבילי. תבין, לכל
 קשישה שלי היה לפחות רובוט טימותי אחד כשהייתה ילדה. כך
 שהן תחבבנה אותו ברגע שתראינה אותו, ואם אני אצליח לכתוב
 לו תוכנה שבעזרתה הוא יוכל ללמד את הקשישות של 'יד נחמיה'
 להפעיל את קוצבי התרופות שלהן, נניח, הן תהיינה משועשעות
 ותסכמנה לתרגל את התהליך בלי מדי הרבה תלונות. והאמת, אני
 חושבת יותר על יותר מזה - ארי גרינפלד, מצעצועי גרינפלד, הוא
 תורם קבוע שלנו. אני בטוחה שהוא ישמח לעזור לנו לייצר סדרה
 שלמה של טימותיים ופשוט להשאיר טימותי אחד אצל כל זקנה,
 מבין?"

חיוך מבודח מרים את פיו של יצחק: "איך לא הבנתי לבד שכמו כל
 המתנות שאשתי קונה לעצמה בשמי, גם המתנה הזו תתקשר איך
 שהוא לקשישות של 'יד נחמיה'?" הוא שואל את כותלי הבית, "איך
 לא הבנתי את זה, באמת?"

חני מסמיקה קצת, כאילו נתפסה בקלקלתה. "תראה, זה נורמלי
 שבן אדם רוצה לעשות את העבודה שלו הכי טוב שאפשר, נכון?"
 עיניה מוסטות רגע לרצפה, "אתה בטח רעב. הכנתי מרק, ובורקס
 נהדר. ויש גם הפתעה... אמא שלי השיגה תפוחי עץ ממש ממש
 בזול, והיא הכינה מהם שטרודל ושלחה לנו שתי פרוסות. הוא אמור
 להיות מצוין".

"תפוחי עץ?" יצחק פוסע למטבח, כשהוא נראה מוטרד מעט,
 "איך היא השיגה תפוחי עץ? מאז שהתפוצץ הסיפור עם 'אוגנבו'
 אין בשוק תפוחי עץ בהכשר נורמלי. ובטח לא בזול".

"היא קנתה את זה במכירה של 'כולנו יחד' והם ארגון שאפשר

לסמוך עליו", אומרת חני בעליזות, "אני מוזגת לך מרק, בסדר?"
"אני אעשה קודם כמה טלפונים, אם לא אכפת לך", יש התנצלות בקולו של יצחק, "משהו מוזר לי בסיפור הזה של השטרודל".

יצחק מקושר היטב. חיוכו, ייחוסו והחכמה בה ניהל את חייו, הקנו לו אין ספור חברים. ופרטיהם של תפוחי העץ עושים את דרכם בנתיבים שרק הוא יודע להפעיל, ורבע שעה אחר כך הוא חוזר אל המטבח. "זה בסדר", הוא אומר, "התפוחים פשוט הוברחו מדרום ישראל. בצד האירני של המפה אין כל כך הרבה בעיות כשרות כמו אצלנו".

חני לא מתעניינת בפוליטיקה, וסומכת על ועדי הכשרות בעיניים עצומות. ומה שמטריד אותה כעת יותר, זו רשימת הציוד לו תזדקק כדי לתקן את טימותי ולהחזיר אותו למצב תקין.

"אני אצטרך קצת ציוד", היא אומרת, "המנועים שלו חלודים לגמרי, ולדעתי יהיה צורך גם להחליף חלק מהכבלים החשמליים שלו, לא יהיה לך אכפת אם אני אשקיע בזה קצת? נכון? אחרי הכל, אם אין לנו ילדים, לפחות שתהיה לנו אפשרות לבזבז כסף בלי נקיפות מצפון".

"אהה", מסכים יצחק, ומשהו בקולו גורם למבטה של חני להתחדד באחת: "מה אתה רוצה לומר?" היא שואלת, "מה קרה? למי נולדה שביעה?"

"לא חשוב", יצחק מפורר את השטרודל היקר בקצה מזלגו, "סתם, זו סתם מחשבה שמסתובבת לי בראש כבר כמה חודשים, אבל תעזבי תעזבי".

"אני לא כזאת מפחידה", אומרת חני, "תגיד. אתה יכול להגיד".
יצחק צוחק שלא ברצונו. "תגיד", הוא אומר, "כבר בדקת אם נשאר לנו תרסיס דוחה גשם?"

"עדיין לא", החום הכהה שבעיניה של חני נעשה בהיר יותר, פגיע, "אבל אלך לבדוק עכשיו". היא מסתובבת אל משטח המגוע הקבוע על קיר המטבח, ואצבעה מחליקה על פני התפריטים השונים. במיומנות הנרכשת לאחר עשר שנות ניהול משק בית היא מוצאת את הארון המתאים, מסמנת את התרסיס המדובר, ומבקשת מרובוט העכביש הממונה על מרפסת השירות להביא את הבקבוק אל

המטבח.

"ועד שהוא יגיע", היא אומרת ומסתובבת חזרה אל בעלה, "בוא ננצל את הזמן כדי לשוחח על המחשבה הנוראה והאיזומה שמסתובבת לך בראש כבר כמה חודשים, אחרת אני לא אצליח להירדם הלילה מרוב נִחוּשִׁים". וכשיצחק שותק היא מוסיפה באיום: "אתה לא רוצה שכבר בגיל שלושים ושתיים אתחיל להתמכר לכדורי שינה, נכון?"

יצחק צוחק שוב, אבל צחוקו שונה מן הרגיל. הוא מזויף. וחני משלבת את זרועותיה, מטה את ראשה, וממתינה בשתיקה.



לדלקת המיטוכונדריון הקטלנית כמעט ואין סימנים חיצוניים. ואיש מבין עובדיו של יוגב אינו יכול לנחש את פשר מצב הרוח המרוכז, הקדורני, שאופף בימים האחרונים את הבוס. ובאין כל רמז אחר הם סבורים שקדרותו קשורה לסופה המתקרב של שנת המס ולתקציב שיקבלו, או לא יקבלו, לשנה הבאה. ואווירת הנכאים פושטת במעבדה כמו מחלה מְדַבְרָת.

"גיא, חשבתי על משהו - " אומר חן סלע, כשהוא נכנס אל משרדו של יוגב וסוגר מאחוריו את הדלת, "אולי הבעיה היא בעכברים, ולא בתרופה? אולי אם ננסה אותה על יונקים גדולים יותר, על קופי רזוס, למשל, נקבל תוצאות אחרות? ושלא לפרוטוקול - קופי רזוס חיים עשרים וחמש שנים, כך שגם אם תתחולל אצלם הזדקנות מואצת, כמו אצל העכברים, הם יתפתחו יפה בשנים הקרובות, ירשימו את כל מי שייכנס למעבדה, ויעזרו לנו לקבל תקציבים לחמש שנים נוספות, חמש שנים שיעזרו לנו למצוא את הנוסחה שתהפוך את האמהרה לשימושית".

"כן", אומר יוגב ביושב מוזר, "נכון, עוד כמה שנים של מחקר באמת יוכלו לסייע לנו".

חן בוחן אותו בעיון, אבל גיא יוגב הוא מסוג האנשים השומרים על דיסטנס תמיד, וחן מחליט לשתוק. "הכל יהיה בסדר", הוא מבטיח במקום לשאול לשלומו של יוגב, "אל תדאג".

"אני משתדל", אומר יוגב, "ואומר לך את האמת, הכיוון שאני חושב עליו הוא אחר, אני חושב שאנחנו צריכים למצוא אנשים שממילא לא צפויים לתוחלת חיים ממושכת ולתת להם את התרופה. הם יוכלו ליהנות מהתוצאות שלה, והנזקים הצפויים לא יטרידו אותם יותר מדי".

עיניו של חן מצטמצמות לשני סדקים צרים, מנוכרים: "אף ועדה לא תאשר לך ניסוי נוראי כזה!"

"לא התכוונתי לניסוי", יוגב כלל אינו מבחין בהבעות פניו של האיש שמולו, "התכוונתי למטרה הסופית שלנו: להגן על האנושות. הרי כל העבודה על האמירה נועדה כדי שנוכל להגן על הפדרציה מפלישה אירנית נוספת, ואולי אפילו כדי שנוכל להקדים אותם ולחסל אותם אחת ולתמיד! זו המטרה האמיתית שלנו. נכון? ולמה שמישהו עם, נניח, מחלה ניוונית לא יהיה מוכן להקריב את חייו בשביל מטרה כזו?" להבה בוערת בקשתיות עיניו התכולות, אבל חן רואה בלהבה רק ניצוץ של הומור שחור וצוחק בנימוס, "למה שהם באמת לא יהיו מוכנים?" הוא אומר, "אפשר לשאול אותם".

"כן", חוזר יוגב שנית, "אפשר באמת לשאול אותם. השאלה היא האם צריך. הרי בסך הכל תוחלת החיים שלהם לא אמורה להיות גבוהה יותר, נכון? זה שהם מצפים לנס זה לא מחייב אותנו. אנחנו יכולים לפעול עם היגיון מדעי ופשוט לתת להם את התרופה בלי שהם ידעו מה הם מקבלים".

הבדיחה מתחילה להישמע לחן קצת אכזרית מדי והוא מנסה, בעדינות, להבהיר את דעתו זו למנהל הישיר שלו. "אם מתחילים לחשוב מדעית אפשר להגיע לכל מיני תוצאות מזויעות, אפשר גם להגיע למסקנה שגם חיים של תינוקות בריאים שווים פחות מהסיכוי לנצח את המעצמה האירנית. בוא נאמר, בחשיבה מדעית קרה, מה הם חיים של שישה תינוקות מול, אני יודע? שישה מיליון קרבנות שעשויים ליפול בדרך אחרת". וכן חש את עצמו אמיץ מאוד בשעה שהוא מוסיף: "אתה בטח מבין למה אני מתכוון, גיא, יש דברים שלא צריך להתבדח עליהם, כך לדעתי".

מבטו של גיא יוגב מפלח את חן סלע כאילו היו אישוניו לועי רובה פעורים, אבל לאחר שתיקה ממושכת למדי הוא רק אומר לאטו: "אתה איש חכם מאוד, מר סלע, תמיד חשבת כך".



נעים וחמים במטבח, אבל השתיקה שעומדת ביניהם אינה נעימה כלל.

"נו?" אומרת חני ועורמת את כל הכלים שעל השולחן למגדל גבוה, מאוזן היטב, "כמה נורא זה יכול להיות, יצחק?"

"זה לא נורא בכלל", הוא ממהר למחות, "פשוט... את יודעת, גברים לא אוהבים להודות בכך שהם טעו".

"גם נשים לא". היא אומרת בחיוך קטן ומניחה את הערמה בזרועותיו המושטות של הרובוט המקומי, "כנראה שלא לאהוב לטעות היא תכונה אנושית בדיוק כמו לטעות לפעמים". ומפני שהוא נראה מוטרד היא מוסיפה: "אתה דווקא לא טועה הרבה, וכנראה שגם הטעות שעשית לא הייתה כנראה כזו נוראה כמו שאתה חושב. אז תדבר כבר, טוב?"

"טוב", הוא אומר ונושם עמוקות, "אז, אני חושב שטעיתי - בואי נתחיל אחרת? כשרצית לאמץ ילד לא אהבתי את הרעיון, היו לי הרבה תירוצים, אבל בחודשים האחרונים אני חושב שהבעיה העיקרית שלי הייתה נעוצה בזה שחשבתי שהאימוץ יהיה יותר לטובתנו מאשר לטובת הילד, שאנחנו נעשה את זה כדי למלא את החללים שבלבנו וכל המילים הבומבסטיות".

חני מסבה את עיניה אל הרובוט. "יש חללים בלבנו וכל המילים הבומבסטיות", היא אומרת.

"נכון", קולו של יצחק נעשה נמוך, "אבל החידוש שהגעתי אליו היה שזה בעצם לא משנה. יש איפה שהוא ילד יהודי שזקוק לנו. וזה לא באמת משנה אם כשנספק לו את מה שהוא זקוק לו נספק גם לעצמנו כל מיני צרכים אנוכיים שלנו. המעשה עדיין יהיה מעשה נכון, גם אם תהיינה מעורבות בו קצת נגיעות עצמיות. אז אני טעיתי ואת צדקת. ואני רוצה לבקש ממך שתפני בשם שנינו לפקידת הסעד ההיא ותבקשי ממנה לחדש את בקשת האימוץ שלנו". הוא משפיל לרגע את ראשו אל השולחן. "זה יכול להתגלגל מהר", הוא אומר ומרים את ראשו, "אולי תוך חצי שנה יהיה לנו תינוק. למה את

בוכה?"

חני מעבירה במהירות את אצבעה על עיניה, עין ימין ואחר כך עין שמאל. "היה לי מאוד קשה עם הבקשה הזו שלך, להקפיא את ההליכים", היא בלעה את הכאב, את הדמעות, ניסתה להשיב באומץ ונכשלה. "אבל כל הזמן אמרתי לעצמי שזה סימן שאתה מאמין שעוד יהיו לנו ילדים. אבל אם גם אתה התייאשת מזה שיהיו לנו ילדים אי פעם - - - לא שלא ידעתי את זה לבד, אבל חשבתי שאתה תמיד האמנת, ועכשיו, טוב, לא חשוב. זה סתם שטויות. אני אשלח מזכר אל פקידת הסעד, ואומר לה להסיר את ההקפאה מהבקשה שלנו".

"חשבתי שתשמחי", אומר יצחק, ובתוך המסגרת השחורה שיוצרים פאותיו וזקנו נראות פניו חיוורות מתמיד, "חשבתי שזה מה שאת רוצה".

"אני רוצה", היא אומרת, ומהנהנת לעצמה במרץ, "בטח שאני רוצה. אל תדאג. זה רק היה משבר קטנטן, אתה יודע, מותר ליפול לרגע. וחופץ מזה, שאתה יודע, כמו שגברים לא אוהבים לטעות ככה נשים אוהבות כנראה לבכות. אני אכין כבר עכשיו מסמך, ומחר בבוקר אתקשר ואברר להיכן צריך לשלוח אותו. אולי באמת עוד לפני שבועות זה ייצא לפועל. הרי ה' גדול כל כך". המחשבה על כך מציתה בתוכה כל מיני חלומות רדומים שגורמים לה לחייך. פקידת הסעד ממש הצטערה בזמנו כאשר ביקשו להקפיא את בקשת האימוץ. "אין לנו הרבה זוגות איכותיים כמותכם", היא הצהירה בזמנו, "חבל להקפיא את הבקשה בשלב מתקדם כל כך..." חני יכולה לדמיין את תגובתה החמימה כאשר תשמע שבני הזוג שינו את החלטתם הקודמת.

אבל המזכירה שענתה לשיחתה של חני משיבה בקרירות כי הגברת דקלה פחימא שוב אינה עובדת בשירות למען הילד והעבירה את השיחה למר פרח קיין. מר קיין, יבש ומרוחק, שמע בשפתיים מהודקות את דבריה של חני. "יצחק מינצברג", אמר, מתופף על דית הכיסא שלו, "מהיכן אני מכיר את השם הזה?"

חני שתקה. לא היה זה מחובתה להזכיר לו ששמו של בעלה נכרך ברבים מן המאבקים על צביונה היהודי של מדינת ישראל.

"יצחק מינצברג, יצחק מינצברג", מלמל פקיד הסעד, "יצחק

מינצברג זה לא האיש שנאבק נגדנו בפרשת אברמסון?"
 הוקל לחני. "לא", אמרה, "יצחק מינצברג הוא הנו בן דוד של בעלי".

"אני מבין", גבותיו של האיש התקרבו זו לזו, "ואתם... שייכים לאותה קהילה דתית?"

נשימתה של חני נעתקה לרגע. "אני חושבת ששאלת הקהילה הדתית שאליה אנחנו משתייכים לא נוגעת לרצוננו לאמץ ילד", אמרה בעדינות.

פניו המרובעות של פקיד הסעד התקשו עוד יותר: "ודאי שהיא נוגעת, גבירתי", נזף בה, "מתוקף תפקידי כפקיד סעד עלי להבטיח שהילד שאמסור לידיכם יזכה לגדול בתנאים הולמים שיאפשרו לו להתפתח כראוי מבחינה פיזית, רגשית ושכלית".

פתאום הבינה חני מדוע סבתה מתגעגעת לטלפונים העתיקים, חסרי הצג, שלא העבירו הבעות פנים טוב כל כך. "אני חושבת שכך", היא אומרת, "כלומר - למה לא?"

הפקיד מהמהם משהו לא ברור, "כמה שניכם יחד מרוויחים לחודש?" הוא שואל, וההקשר ברור.

זו אכן שאלה מתקילה, וחני מודעת לכך. "בסביבות שמונת אלפים וורלד'ס", היא עונה בשקט.

"שני שלישי מהממוצע הארצי", ציין הפקיד. "יש לכם דירה משלכם?"

חני נשמה עמוקות, "כן". השיבה.

"אני מבין", פקיד הסעד גלגל באטיות את יתר פרטיהם של בני הזוג. "נו", פלט, "אני רואה שכבר עברתם קורס הכנה לאימוץ. וכל יתר הנתונים גם הם נמצאים כאן. כשיהיה לי משהו מתאים בשבילכם אצור אתכם קשר ואזמין אתכם לפגישה".

"תודה", אמרה חני, אצבעותיה האוחזות במכשיר הטלפון לבנות לגמרי, "להשערתך, תוך כמה זמן יקרה הדבר הזה?"

"אי אפשר לדעת", אצבעותיו של פקיד הסעד נעו על משטח המגע במרץ, מנציחות את חוות דעתו השלילית על בני הזוג מינצברג. מנציחות את העובדה שבניגוד גמור לדעתה של הגברת דקלה פחימא הוא אינו סבור שביכולתם של בני הזוג להעניק תנאי

גידול הולמים לילד שיאמצו. מקטינות לעשירית את סיכוייה של חני לעלות בקרוב אל הגינה הציבורית שבקומה שמונה עשרה ולהביט בחיוך על הילדים המשתעשעים שם.

"אני מבינה", היא ניסתה לגייס את כל תבונתה ואת מלחמתיותה האבודה כדי לחפש דרך מוצא מן המצב המכאיב הזה, משהו חכם לומר, הערה כל שהיא להשמיע - ולא מוצאת.

וכשנסתיימה השיחה נותרה יושבת על כיסאה, קפואה.

זה לא חוקי. אסור לו לפסול אותם מאימוץ ילד רק בגלל השתייכותם הדתית. רק מפני שאיצי'ה, בן דודו של יצחק, נלחם עבור מתי אברמסון בן התשע והצליח להעביר אותו ממשפחה אומנת חילונית למשפחה אומנת חרדית. אבל זה בדיוק מה שהאיש הזה הולך לעשות, ולכסות את השנאה הפשוטה שלו בתירוצים מלומדים על הכנסה חודשית ומקום מגורים.

אלוקים.

אימוץ היה התקווה האחרונה שלה. מה יהיה עכשיו?

קר היה אותו בוקר, והקור הפנימי והחיצוני חברו להם יחד, מאיימים לשתק את גופה של חני. לאט התרוממה ממקומה, וגררה את רגליה אל המטבח. מזגה לעצמה כוס מים רותחים והתיישבה על יד שולחן המטבח, כורכת סביב הכוס את כפות ידיה.

מר איך-קוראים-לו יכול לומר מה שירצה. על אפו ועל חמתו של פקיד הסעד - היא ויצחק יהיו ההורים הטובים ביותר בעולם, והילד שהם יאמצו יקבל לא רק תנאים הולמים, אלא את התנאים הטובים ביותר בעולם. הדמעות טפטפו לאורך אפה, ויצרו עיגולים על לוח השולחן. ילד לא חייב המון כסף כדי לגדול מאושר. ילד יכול לגדול מאושר גם בבית שלהם, על שמונת אלפים הוורלד'ס העלובים שהיא מרוויחה בחודש.

ילד צריך אהבה. הוא צריך קדושה. הוא צריך מישהו שיתפלל בשבילו. ואת שלושת הדברים האלה היא ויצחק יכולים כל כך לתת!

בשל מזג האוויר הקר החלונות היו מוגפים כולם, יצחק לא אמור היה לחזור עד הצהריים, וחני הרשתה לעצמה להשעין את ראשה על השולחן, נקרעת מרוב בכי. אף פעם לא בכתה כך, מעולם. אף

פעם לא ידעה שהיא יכולה לבכות זמן רב כל כך, עד שדמעותיה ייצרו שלוליות על השולחן.

"גברת מינצברג?"

הקול הנעים הקפיץ אותה, גורם לה להפנות מבט מבוהל אחורנית, אבל החדר היה ריק.

"גברת מינצברג - " חזרה הפניה, מבוהלת משהו.

"כן?" אמרה בהיסוס, כמעט בחרדה. אף אחת מן המכונות שלה לא הייתה אמורה להתחיל לדבר כעת, ומלבד זאת - הקול היה זר לה.

"גברת מינצברג, כאן מערכת ההתרעה הביתית שלכם. אני מתנצלת אם הבהלתי אותך, אך משטח העבודה שלך, המונח על שולחן המטבח, מסמן לי על רטיבות בלתי שגרתית שעלולה לגרום לקצר. אני סבורה שאוכל להחזיק את המערכת שתי דקות נוספות, אבל אשמח אם תזדריזי לטפל בבעיה".

משטח העבודה שלה? איזו חסרת אחריות היא!

בחיפזון שלחה חני את ידה אל הלוח הגמיש, הלח מדמעותיה. איך הניחה לעצמה להתפרק עד כדי כך שלא תבחין את מה היא מרטיבה? בחיפזון ניגבה את המכשיר הדיגיטלי הקטן, ולאט לאט חדר לתודעתה הגיחוך שבעניין. רטיבות בלתי שגרתית, מה? שפתיה הסתלסלו לכדי חיוך עקום כשהעבירה את המגבת על פתחי היציאה של המכשיר, וכשהניחה אותו חזרה על גבי השולחן כבר דבקה בה גישתה המעשית של מערכת הבקרה.

לדמעות אין מקום כאן, במטבח. כאן, הן לכל היותר תצלחנה להשביט את פעילותו החשמלית של הבית.

אם יש לה דמעות, מוטב שתשתמש בהן כדי להתפלל.

ובעודה מהרהרת בכך, ידעה חני את אשר תעשה. על אף כל מורכבותו של מסע כזה והמכשולים הביורוקרטיים הרבים עמם יהיה עליה להתמודד כדי להוציא את הרעיון מן הכוח אל הפועל - היא תיסע לכותל.



אם אין שלמות בעולם, ודאי שגם אין שלמות בפוליטיקה. אבל שיטת המנהל של הפדרציה קרובה לשלמות ככל שניתן. המנהיגים נבחרים לתקופות של עשרים וחמש שנים, כדי שלא לחזור על שיטות הניהול הפופוליסטיות של המאה העשרים, ובסופן של השנים הארוכות הללו לא ניתנת למנהיגים המדוברים אפשרות בחירה לקדנציה נוספת, כדי להימלט מן הטעויות שגררו את העולם למהפכות של המאה התשע עשרה.

ואף על פי שאמנם ניתן להדיח כל אחד מבעלי השררה אם מקביליו לתפקיד במדינות הפדרציה האחרות החליטו ברוב קולות גדול כי הדבר נחוץ - ראש ממשלת ישראל חש את עצמו מוגן למדי. עשר שנות כהונתו הראשונות קידמו את צפון ישראל מכל בחינה שהיא, ובהתחשב בכך שבאופק לא נראה שום מועמד בעל כישורים הולמים שיערער על סמכותו, הייתה המדינה באחריותו המלאה למשך חמש עשרה השנים הבאות.

האחריות הייתה מכבידה למדי, אבל הוא אהב אותה. אהב את הידיעה שיש בכוחו לחולל בארץ שינוי של ממש. נהנה לראות כיצד המדינה שתחת ניהולו מטפסת בסולם ההיררכיה למקום מכובד יותר בין מדינות הפדרציה, וחיכה ליום בו יזמן להצטרף אל 'החמישיה', צוות מנהיגי המדינות המצליחות והמפותחות ביותר, שרשאים היו להטיל וטו על החלטותיהם של מנהיגים אחרים.

אבל היום ההוא היה חלום נעים בלבד.

צפון ישראל, מדינה מרוחקת וזעירה, לא תזכה להגיע למקום הזה, מבלי שתשיג מספר פריצות דרך מדעיות משמעותיות שישנו את העולם כולו ויזיכו את עליונותה האינטלקטואלית.

ולא נעים לומר, שכנראה טעה הפעם. שהשקיע כספים ומשאבים בפרויקט הלא נכון.

"מה יש לו לחדש, ליוגב?" הוא שואל, מריר קמעא. גיא יוגב היה ננו-ביולוג מבטיח, והתרופה שפיתח עתידה הייתה לשנות את כל כללי המשחק. אם יהיו לצפון ישראל חיילים ואסטרטגיים אנושיים בעלי מהירות חשיבה רובוטית ויצירתיות יוצאת דופן, יהיה ברור לכל שיש להעניק למדינה הקטנטונת את הכבוד הראוי לה.

אבל התרופה, בכל הגרסאות שניסה יוגב לייצר, הייתה קטלנית. העכברים שקיבלו אותה אמנם הפכו לחכמים כחולדות, אבל לא

הייתה בכך כל תועלת. שכן במונחים אנושיים לא הצליח אלא רק עכבר אחד מאלף לשרוד לאחר המקבילה האנושית לגיל עשרים.

"יוגב מדווח שהוא עומד למות בקרוב. תאמין לי שהתחשק לי לשאול אותו אם הוא נדבק מהעכברים שלו, ורק בקושי הצלחתי להתאפק", אומר גבעול קליינר, שר הביטחון, שהיה בעבר מתומכיו הגדולים של יוגב. "אבל אחרי שהוא בישר לי את הבשורה המרה הזו, היה לו דווקא משהו מעניין להציע. הוא הולך למות, כן? יש לו דלקת מיטוכונדריון קטלנית, והוא מאמין בכל לבו שהתרופה שהוא פיתח יכולה לחולל שינוי במאזן הכוחות בינינו לבין אירן", גבעול קליינר פורש את ידיו, "אמרת לי בדיוק כמו שאתה רוצה לומר עכשיו, שזה לא יעזור, כי התרופה קטלנית. אבל הוא טוען שזה לא משנה בכלל".

"זאת אומרת?" שואל ראש הממשלה ומקמט את גבותיו האפורות. "זאת אומרת שבאופן עקרוני ברור שחיים של נניח חמישה או שישה ילדים שווים הרבה פחות מחיים של נניח חמישה או שישה מיליון אנשים, ושבתור מנהיגים אנחנו ודאי מבינים שלפעמים צריך להקריב שישה ילדים כדי להציל מדינה שלמה".

"זה לא חוקי", אומר ראש הממשלה, רוב אלטמן, בטון הדיבור העייף של אדם האומר את המובן מאליו.

"נכון. אבל הוא מוכן לקחת את הסיכון. ואנחנו מצדנו זקוקים לילדים האלה כדי לשרוד, וחופף מזה, אל תשכח, שאחד מאלף עכברים כן שרד. כך שיש סיכוי שגם הילדים ישרדו".

ראש הממשלה נד בראשו בהבעה ספקנית, ושר הביטחון אומר בקול נמוך: "הוא ייקח את הסיכון. רוב. והוא עומד למות. אף אחד לא יספיק להעמיד אותו לדין. אם אי פעם זה יצא לציבור - האנשים יחשבו שאנחנו רק ניסינו לטפל בבלגן שאיזה מטורף אחד השאיר מאחוריו. אף אחד לא יאשים אותנו. בפרט כיוון שמראש דאגנו לכך שכל התקציבים שהמעבדות שלו קיבלו יהיו מטעם המחלקה לפיתוח כישורי חשיבה של משרד החינוך, ולא מטעם משרד הביטחון".

"אני בכלל לא רוצה לשמוע דיבורים כאלה", חתך ראש הממשלה, "מובן?"

"אתה לא רוצה לשמוע", חזר שר הביטחון בהטעמה, "אז אתה לא

תשמע. גם אני לא אשמע. זה המסר שאני מעביר לו, נכון?"
"בדיוק. איך נותנים את האמהרה הזו?" ראש הממשלה העביר את ידו בשערו, באותה תנועה שכה התחבבה על מצלמות ההולוגרמה התלת ממדיות, אך פנים אל פנים נראתה יגעה ומוטרדת יתר על המידה.

"הוא אומר שזו רק זריקה. בלי תופעות לוואי. כלומר לא תופעות לוואי מיידיות. לא משהו שמטפלת בבית ילדים סטנדרטי תשים אליו לב. החום לא עולה, אין פריחה, התאבון אפילו גדל. זה יעבור בשקט".

"ומה הוא חושב לעצמו, שהוא ייתן את הזריקה, ואחר כך?"
"אני מניח שהוא חושב שלפני מותו הוא יעדכן אותנו בשמותיהם של התינוקות שקיבלו את התרופה, וכיון שאלו יהיו ממילא תינוקות נטושים או כאלה שהוצאו מחזקת הוריהם ונמצאים בבית ילדים, המדינה תפרוש עליהם חסות ותגדל אותם בצורה הטובה ביותר".

עיניהם של ראש הממשלה ושר הביטחון נפגשו לרגע, ובמבטיהם המצטלבים ניכרה אותה הבנה בדיוק.

אין להם בררה אחרת. כדי לשרוד, כדי להמשיך להתקיים. אירן כבר מזמן הפכה למעצמה השולטת בחצי עולם, ונחישותה להשמיד או לכבוש גם את חציו השני הולכת וגדלה מיום ליום.

הם חייבים מוחות. מוחות טריים שיגדלו הישר אל תוך המציאות האלקטרונית המתקדמת ביותר, וידעו לנצל אותה ביעילות המרבית. ואם בוחנים את העניין במבט קר ובשיקולים של עלות מול תועלת, חיהם שישה תינוקות עשויים להציל אומה שלמה.

לאט השפיל ראש הממשלה את ראשו, מביט בתמונת נכדו שעמדה על השולחן.

היו צידוקים למעשה, בהחלט.

והוא כבר שלח יותר מחייל אחד אל המוות.

אבל אלו היו תינוקות. והמעשה, אחרי הכל, לא היה חוקי בכלל.





שבעה תינוקות ורופא אחד בזהות שאולה, מיליארדר שאת כספו אי אפשר למנות ושני זוגות חשוכי ילדים נשאבים אל תוך מציאות שלא בחרו בה, ונאבקים על חירותם ועל ערכיהם.

'אחד מאלף' ספר מרתק נוסף של מ. קינן, שכמו קודמיו משלב בין מתח איכותי, כתיבה קולחת ועלילה חוצת גבולות, המעניקים לקוראים חוויה בלתי נשכחת.

**אחד מאלף, ספרה החדש של מ. קינן,
עכשיו בחנויות הספרים!**